

Политика је уметност могућег. У њој увек има обриса имагинарног, делова нечег несвесног у свима нама, трунчице митолошког, рекло би се надреалног. Али у својој суштини, она је општедруштвени договор куда и на који начин једна заједница треба да усмери свој развој, обезбеди услове опстанка и подигне ниво ваљаности сопственог живота.

Такав договор не може се свести само на консензус или већинску тежњу народа, или пак дела народа самог за себе, он не може бити изолован од тренутних ширих историјско-друштвених околности.

Природа даје примере који јасно указују да опстају само они облици живота који се најбоље и најбрже прилагоде средини у којој хабитирају. Другим речима, предиспозиције и наследна основа једног организма нису пресудне и одлучујуће у суровој непознаници да ли ће као такав преживети или неће. То је укупан однос урођене каквоће и збира спољашњих утицаја којима је организам изложен.

Оно што важи за природу у неким случајевима може се применити и на друштво, јер су закони у оба ентитета каткад следствено подударни. Природа не познаје револуције. Она еволутивно развија све облике живота иако су јој за то потребни еони. Револуције су својствене друштвима као последњи механизам одбране од пропадања, па се могу дефинисати и као врста условног рефлекса или инстинкта за самоодржањем.

Али тај патолошки процес као реакција на смртоносни антиген обично има и аутоимуне последице, то јест, поред страног тела он уништава и сопствено, здраво ткиво, те је штета већа од користи.

Ниједна револуција (сем индустријске и сексуалне) није у кратком и средњем року донела добробит човечанству. Она национална кулминирала је светским ратовима, грађанска Наполеоновим пустошењем Европе, а комунистичка катаклизмичком интерконтиненталном девастацијом.

Све револуције имале су своје предреволюционарне периоде који су стварали услове за паљење фитиља, а сама експлозија је последични, закономерни след догађаја.

Сва та три експеримента упозоравајућа су и из њих се извлаче поуке ради превенције, јер када тако велике народе/системе ставите у посебне услове *in vivo*, с повећањем одговарајућих варијабли долази до пропорционалног повећања притиска или температуре у затвореном систему и на крају до слома компензаторних механизма.

Срби са Севера су у сличној ситуацији.

Тај микроорганизам живи и опстаје у лабораторијским условима. То је пројекат *in vitro* јер је узорак мали, задате пропорције познате и једначина има само једну непознату – време.

Када ће доћи до тачке пуцања, кључања, топљења, преласка из једног у друго агрегатно стање?

Околности под којима ова кохорта функционише су јасне, најгоре је што се претходни окултни процес десио пре петнаест година, а епрувета је експлодирала у рукама неодговорних испитивача, те су се из датог примера могле извући неке научне чињенице.

Природни ток ствари на Косову јесте препуштање одговарајућих надлежности Влади у Приштини. Међународна заједница потрошила је скоро пет година да обезбеди зацртани ниво стандарда без решавања статуса, а када је то било узалудно, почело је паралелно решавање по формули *и стандарди и статус*, а завршило се превременим и делимичним одређивањем статуса.

Међународна управа у лику и делу Унмика већ дванаест година је у дефанзиви и постепеном нестајању. Та својеврсна хипотрофија јесте последица слабости Њујорка да

и на важнијим жариштима (Блиски исток, Либија, Авганистан...) одигра значајнију улогу, као и логичног договора да је Косово и Метохија у Европи, и било у Србији или независно, обе ове полутке зависне су од ЕУ – што је одлична прилика за поправни испит Европе после срамотног искуства у БиХ и Хрватској деведесетих.

ЕУ је свесна одговорности за ред и мир у свом дворишту, као и тога да своју функционалност и озбиљност управо у време економске нефункционалности и неозбиљности треба да покаже на терену који је навикао да буде полигон за тренирање строгоће.

Еулес, као изасланичка мисија ЕУ, у многим стварима битним за функционисање Косова и Метохије, заменио је Унмик, па иако је Кфор номинално војна мисија УН задужена за безбедност на задатој територији, о његовим акцијама не одлучује се на Ист риверу, већ у Бриселу.

Центар и цивилне и војне мисије смештен је у белгијској престоници, а Резолуција 1244 полако застарева и удаљава се од реалности. Тешко да ће било ко више моћи ван стерилних седница Савета безбедности да се позове на њу, нити да одговара за њено евентуално кршење.

Стање на терену мења се под фразом о статусној неутралности, јер је статус за оне који га активно мењају донет пре три године, а и ван тога, консензус међународне заједнице јесте да треба тежити демократизацији косовског друштва. То у преводу значи да Косовом и Метохијом треба да влада народ Косова и Метохије, то јест да треба оспособити органе власти у Приштини чији ће се закони, одлуке и пресуде поштовати на целој територији КиМ.

И та одлука је статусно неутрална јер и Влада Војводине све своје надлежности спроводи од Руме до Вршца, од Суботице до Ковина. У случају непоштовања сопствене власти, она има право и обавезу да позове републичке органе (МУП, Војску) како би се одржао правни поредак у земљи.

Приштинска влада не може своје надлежности да примењује на својој целокупној територији и у помоћ позива органе „вишег реда” (Еулес, Кфор) јер је важећом

резолуцијом суспендован извршни суверенитет српских институција. Тај сурови постојећи механизам показао се као неефикасан јер је уследио отпор српске заједнице, која такво стање ствари не признаје.

Први пораз већ се десио и поражени је избачен из трке, а то је Тачијева влада, која је показала слабост и импотентност да integriше остатак српске заједнице северно од Ибра, иако је у предизборној кампањи обећавала повратак прогнаних и суживот с неалбанцима, мултикултуралност и европеизацију косовског друштва. Од свега тога није се десило готово ништа, што се и могло очекивати када оне које ратни вихор из војничких крвавих прња убаци у монденско одело, право пред блицеве и објективе цивилизованог света.

У тим околностима Змија се тешко сналази, она је најотровнија и најприлагођенија црној рупи где важе посебна, змијска правила.

У трци и на терену остале су две стране: полуге репресије међународне заједнице и Срби, на супротним странама, подељени барикадама, које су много више од балвана, песка или просутог грађевинског материјала.

Те су препреке таложене и брижљиво узгајане деценијама, засноване на обостраним предрасудама, тешком наслеђу, оном имагинарном, мистичном, колективно несвесном с почетка текста.

Када се нешто ван разума запати и даје своје неразумне плодове, тешко је ту наћи маневарски простор за разум, а камоли за неко одрживо решење.

Али...

Срби морају да схвате да повратка на старо нема!

А то старо не значи 1999. годину, већ лето ове године.

Међу њима су ипак сањари који би опет, са Шоловићем и сличнима, марширали на Београд и доводили новог Милошевића да спаја Србију из три дела. Тај сан неких који су се у претходном месечарењу осигурали по престоници како стамбено тако и финансијски врло брзо се претвара у кошмар за оне који такве Домановићеве вође следе.

1. Браћо,

Ви сте сада грађани Косова и држављани Србије.

Шта је то Косово, држава или регија, провинција или покрајина, ентитет или провизоријум, о томе ће се накнадно одлучивати, али да сте ви становници тог нерођеног детета – јесте, и Ваш статус решаваће се у том оквиру.

2. Браћо,

Циљ ваше борбе треба да буде немогућност постојања унитарног Косова. За то постоји много оправданих, разумљивих и прихватљивих разлога. То сте показали својом грађанском непослушношћу и неприхватањем једностраних, бахатих потеза приштинских власти. Ваше барикаде не смеју да вас одвоје од света и од будућности. Ако су барикаде препрека једном, морају да буду смерница ка другом путу.

Морате да будете упозорени на опасност да Север можете претворити у балканску Газу, и то својим ригидним ставовима према Албанцима (Јевреји), Кфору (САД) и Србији (Арапи, Египат).

Такође, ни положај северног Кипра није нешто на шта вас треба упућивати. Ни ви ни Србија нисте спремни за такву опцију.

Можда је та земља добар пример јер у њој живе народи који имају сопствене матичне државе, а једино као Кипар, а не као део Турске или Грчке, имају европску будућност.

3. Браћо,

Ваш задатак је да се изборите за статус унутар Косова.

Какав ће облик те ваше независности бити, ствар је договора. Из тог разлога неопходно је да се сусретнете са албанским лидерима у Приштини. Албанци морају прихватити да Митровица није што и Дреница, као што Срби морају прихватити легалност органа у Приштини. Какав ће им легитимитет дати, такође је ствар преговора.

4. Браћо,

Ваш однос према Београду не треба да буде ни оптужујући ни удворички. Србија је обавезна да вам помаже у храни, греву, лековима и осталим потрепштинама док криза не прође. Касније, она своје интересе може остварити на друге начине.

Влада Србије и њене институције морају да вам буду на услузи ради ојачавања ваше преговарачке позиције, јер нико не треба да преговара у ваше име до вас самих. Ваше присуство у Бриселу је неопходно, макар у виду посматрача, јер се ради о вашем опстанку и вашој будућности.

Екстремни ставови у облику слепог очекивања да Београд донесе спасоносно решење, као и дистанцирање од „издајничке” српске Владе која вас продаје због кандидатуре за ЕУ, не могу донети решење.

Немојте себе доводити у позицију Републике Српске или Републике Српске Крајине

1994. или 1995, после одбијања Мировног плана и отказивања послушности Милошевићу. Препуштени сами себи, Срби из РСК и РС доживљавали су пораз за поразом, све до протеривања стотине хиљада крајишких Срба који нису прихватили реалност да живе у међународно признатој Хрватској, него су, авантуристички, РСК припајали РС. На тај изгон нико није реаговао јер је све сведено на колатералну штету у примени права једне државе да заведе ред на својој територији.

То је реална опасност!

Косово није међународни субјект, али експеримент о припајању Севера остатку Србије такође је странпутица као и она книнска.

Ви ћете сигурно имати специјалне везе с матицом, а у ком степену, опет је ствар договара четири стране – Београда, Митровице, Приштине и Брисела.

О целом Косову, његовом статусу и позицији у односу на Србију разговараће се на другом месту, мимо вас, јер је то ствар влада у Београду и Приштини. Без обзира на исход тих преговора, ваш аутономни статус у оквиру Косова мора бити загарантован и он ће бити плод вашег храброг бунта.

Однос Србије са својом отцепљеном покрајином решаваће се можда годинама, а ни обострани улазак у ЕУ неће донети коначно решење.

Србија, без обзира на све, може задржати своје формалне позиције у виду Резолуције 1244 и Устава који потврђују њену државност на Космету.

Иако су та два документа потпуно ван времена и простора, они у себи носе искрену жељу и тежњу српског народа које нико не може оспорити, нити тиме сме трговати.

Када се спустимо са тих папирнатих облака, затичемо другачију конфигурацију терена и

Порука даждевнака Србима на Космету

Пише: Александар Дикић
субота, 22 октобар 2011 07:06

измењене атмосферске услове, којима се морамо прилагодити.

Наша гола прса и срце на длану морају заменити хладне крљушти које су отпорне на све промене на копну, у води и ваздуху.

Ко зна?

Можда ће и наша даждевњачка генерација, којој су други оставили у аманет да гмиже, положити своја јаја на сувом песку, одакле ће неки будући фтићи узлетети на оне развејане облаке и с њих нам довикнути: Данас у Призрену!